

Premieră pe scena Festivalului Enescu

(Grigore Constantinescu – 12 septembrie 2015)

În premieră, frații Capuçon – Renaud (vioară) și Gautier (violoncel) – au concertat împreună pe o scenă românească. Concertul s-a desfășurat sub bagheta maestrului Ion Marin. Specificul unicității ca formulă concertantă, unind vioara și violoncelul într-un cuplu ce dialoghează cu orchestra, așa cum se întâmplă în „Dublul concert pentru vioară, violoncel și orchestră în la minor op.102”, compus de Brahms, prezentat în prima parte a programului, face, adesea, ca lucrarea să apară ca argument principal al relației muzicienilor soliști.

Violonistul Renaud Capuçon și fratele său, violoncelistul Gautier Capuçon, deja cunoscuți de publicul bucureștean, au apărut, miercuri, pentru prima dată pe scena românească în această formulă. Având o activitate încărcată de reușite care le-au asigurat consacrarea, cei doi frați au cucerit numeroase competiții. Printre alte distincții obținute, în concursul „Victoires de la musique classique”, premiul distinctiv de Muzician al anului i-a revenit lui Gautier în 2001, iar lui Renaud în 2005. De altfel, Renaud deține și titlul simbolic al Premiului pentru vioară „George Enescu”, acordat în 2006, de SACEM. Termenul de „antantă cordială” se potrivește pentru felul în care cei doi cântă împreună, începând de la talent, temperament și sonoritate, ajungând la stil, sensibilitate. Calități unice, desigur, intuite astfel și de dirijorul Ion Marin, care le-a găsit, în colaborarea cu ei, calea dorită a reușitei, în mediul orchestral al simfonicului londonez. Un supliment de mare efect, „Passacaglia” de Haendel a făcut să crească pe merit entuziasmul ascultătorilor.

Pentru despărțirea de melomanii din țara natală, care au fost mereu aproape de el și de familia sa, prin Corul Național de Cameră Madrigal – „Marin Constantin”, dirijorul Ion Marin a decis ca ultima operă orchestrală inclusă în programul acestui turneu să fie tot o lucrare monumentală – „Simfonia nr.5” de Gustav Mahler. Capodopera are în cuprinsul său muzica de vrajă a aceluia celebrisim „Adagietto pentru coarde”, meditație de incomparabilă inspirație, rugăciune pentru împlinirea visurilor, speranțelor. Am impresia că, în încheierea concertului, eforturile au fost reunite: cele ale dirijorului, ale orchestrei și ascultătorilor, de-a lungul a peste 70 de minute. Nimic n-a fost simplu, în treacăt, improvizatoric sau, întâmplător, încă de la debutul primei părți, marșul funebru intonat cu gravitatea și tristețea unui suflet cernit.

Ion Marin știe ce vrea să obțină din partitură și ce vrea să ne dăruiască, în desfășurarea părților acestei complicate lucrări simfonice, cu unele lungimi considerabile. Nu precupește efortul, păstrează fierbinte relația cu muzicienii săi, construiește catedrala de sunete și tablourile umane episodice cu o neprețuită participare emoțională. L-am urmărit cu atenția încordată, i-am „citit” fiecare gest, fiecare atitudine, cu convingerea că avem în fața noastră o personalitate artistică în care, din implicarea și cunoașterea operei muzicale, face el însuși un unic, inconfundabil act de creație.